

битъкъ, но тя заминаваше безъ да закачи нѣкое животно. Но че бѣше тука, то се разбираше: нощемъ надалечъ въ полето, въ тъмнината, се чуваше да вие. Могжщъ, страшенъ бѣше тоя вой, но изведнажъ се прекжсваше, ставаше слабъ, хрипкавъ и или секваше рѣзко като въздишка, или се проточваше жаловито, скръбно, сякашъ зовѣше нѣкого...

Една сутринъ, единъ-два часа преди да се съмне, Давидко спрѣ овцетѣ си край единъ пжтъ и, тѣй като тѣ бѣха се напасли, налѣгаха. Зорницата бѣше изгрѣла, а малко следъ нея и месецътъ — жълтъ, нащърбенъ. Давидко не си легна, а минаваше ту отъ едната страна, ту отъ другата страна на стадото. Изведнажъ овцетѣ се подплашиха, раздѣлиха се на две и на опраздненото мѣсто, на самия пжтъ, се показа вълчицата. Тя стоеше на пжтя, като че нѣмаше намѣрение да напада овцетѣ, а пѣкъ бѣше тръгнала нанѣкжде. Това трая само мигъ. Давидко извика — колко дивъ, нечовѣшки бѣше гласа му! — дигна кривака си, но не може да удари: като котка вълчицата скочи отгоре му, увисна на гърдитѣ му, захапа го, закжса дрехитѣ му. Давидко пусна кривака, посниши се и хвана съ две ржце вълчицата...